

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

מדורות ל"ג בעומר

חוף הים מהמה ורועש
מלחשת צמרת התומר
ואנחנו הבערנו האש – מדורה.
מדורת ל"ג בעומר.

מדורה, מדורה – מדורת ל"ג בעומר

למראה להבות המדורה
מיהרה החבריה לגשת.
ילדים, ילדות חבורה
של נושאי החיצים והקשת.

מדורה, מדורה...

וכוכב שזינק וכבה
התעופף מן האש לשמיים
הכוכב של ימי בר-כוכבא
שעבר והדליק העיניים.

אוריאל אופק

עלון מס' 1546 – 15/5/20

פתיח

לא קל להיות חבר בקבוצת סיכון. לפתע, מבלי שהכנת עצמך מראש, אתה קשיש מוצהר שנוקק לשרותי הקהילה. פתאם ילדייך ונכדייך חוששים לפגוש בך, כי יש לך גיל ומחלות רקע בשפע, שהופכות אותך למבודד בעל כורחו. מגיש האוכל נוקש על דלתך וממהר להסתלק, שכן פותח את דלתך בעזרת מרפק, עטוי כפפות לידיו. תחושה מוזרה בלשון המעטה, שלומדים לחיות איתה, בתקווה שלא תארך זמן רב. ומה לעשות שבימי סגר ועוצר אלה נופלים חגים ומועדים (חג מועד ונופל) שמעצימים את תחושת הלבד, גם אם מומתקת בשוקולדים, גלידות, בירות קורונה ועוד ציפורים שמנהלת התרבות מעטירה עלינו חדשות לבקרים. ובכלל, יש לנו באשדות אנשים נפלאים וקהילה רגישה, שמתגלה בעיתות אלה במלוא אבירותה.

מי שהציל אותי במעט מהבדידות הכפויה, הוא כלבי החמוד העונה לשם אבשי שחווה יחד איתי שעות רבות של יחד מאתגר, קילומטרים של טיולים וצפיה מרתקת בהשתנות תמידית של הטבע. אמש בעודנו צועדים סמוך לימצפה אבנרי, נשמעו לפתע הדי סירנה ורמקולים מכיוון הכפר הירדני הסמוך עדסייה (צמח פליטים) שם מקפידים, קל וחומר בעיתות רמדאן, על קיומה של שיגרת קורונה, בדיוק כפי שאצלנו מקפידים בהילכות לייג בעומר. אם תרצו - סוג של מזרח תיכון חדש.

סו"ש נעים

אבנרון

חילופי גברי בקיבוץ

שוטף, תכנית השקעות, קשר שוטף עם השוכרים ומתן מענה לבעיות ותקלות.

ג. תחזוקת מבנים ציבוריים הכוללים- נדל"ן צרכני, השכרת דירות ומשרדים, שיפוץ, בנייה ותיקונים.

ד. בניה פרטית - מתן אשורים לבנייה, פיקוח וליווי

ה. ניהול מכולות אחסון

שותפי התפקיד וממשקים:

- מזכיר- כלל תשתיות הקיבוץ והשכרת דירות
- מנהל עסקים- נדל"ן צרכני
- חברי קיבוץ- מתן שירות לחברים
- קבלנים- מו"מ והצעות מחיר, פיקוח, בקרה, תשלום.
- אגודת המים
- ועדת תכנון
- צוות שיוך דירות
- רכזת קליטה- בנושא דירות פנויות

אלון יושב במשרד בו ישב אלי פאר. המבנה בו שכנה מזכירות הקיבוץ.

יוסי נשאר במשרד בו ישב עד כה, ליד חנות האופניים משם ימשיך לנהל את **חברת החשמל** האשדותית ואת נושא **הקרקות** של הקיבוץ.

רשם: **יונתן אלתר - מזכיר**

מזכיר קיבוץ – הודעתי להנהלה על כוונתי לסיים את הקדנציה בתם 3 שנים. 31.8.20

מנהלת רווחה – זהר יחיאלי הודיעה שהיא מסיימת את תפקידה כ"מנהלת רווחה" של הקיבוץ ועוברת לעבוד כ"רכזת בריאות של המועצה האזורית עמק הירדן"

תמחירנית - רבקה מנטל הודיעה שהיא מבקשת לסיים את תפקידה כתמחירנית של הקיבוץ.

בימים הקרובים יוקמו "צוותי איתור" ויפורסמו "קולות קוראים" לשלושת התפקידים הנ"ל.

הצוותים ירעננו את הגדרת התפקדים ויפגשו עם המועמדים.

תפקיד המזכיר יגיע לאישור "אספת הקיבוץ".

מנהל תשתיות והשכרות

אלון אורבך נבחר להיות מנהל תשתיות והשכרות. בתפקידו זה הוא יחליף את **אלי פאר** שעבד בהשכרת דירות בחצי משרה, את **יוסי בן פורת** שעבד בתשתיות בחצי משרה וייקח מהמזכיר את ניהול השכרת משרדים, קליניקות, סדנאות, גלריות, מחסנים.

היקף המשרה – **מלא**

מטרת התפקיד: מתן מענה ושירות כולל בכל נושאי התשתיות וההשכרות בקיבוץ.

תיאור מרכיבי התפקיד

א. טיפול בתשתיות - מים, חשמל, תקשורת, ביוב וניקוז, מדרכות, כבישים ועוד- בניית תכנית שנתית וביצועה, השקעות, שיפוצים, תחזוקה וטיפול שוטף.

ב. טיפול בהשכרת דירות ובנדלון צרכני מציאת שוכרים, הסכמים, מו"מ, טיפול

בתרבות

אני מזמינה את מי שמעוניין להצטרף לצוות שבועות ולהפיק יחד איתי את החג - לפנות אלי.

אני מאחלת לכולנו חזרה בטוחה לשגרה, הרבה בריאות

מאיה אלטר

האנון פאדמה

הה, אט-אדמה, מקור האליט ומתיט,
הויה שופעת ואחרות-כף
את הורסת ובונה בצרבותיה,
אט-כף-חי, את מצמיחה פרחים
ופירות תנייבי בין אפני-החן.
אדולה ורחבה, יסוד מלכות הנצח,
המצטייה אף-א-אבול חדות שון.
מכליותיק, כמו משרה מסופר,
פירות ינבו, יטבון אסיס.
את אמוקת-עדיות, אט שדות-הניר,
אראוה תסקי בצדי ירק,
מה אנוש ריחוק, רצון אחר אטכ.

מהמנוני אורפיאוס, יון הקדומה

'וחג שבועות תעשה לך' - בקרוב...

בתקופה מתמשכת ומאתגרת שבה חל איסור להתקהל ולהיפגש, נאלצנו בתרבות "להמציא את הגלגל מחדש" ולנסות לייצר חיבור בינאישי ללא התקהלויות וללא מפגשים.

לא משימה פשוטה - אבל אפשרית.

פחות נוחה,

פחות מחברת

אבל בצל ההנחיות, האיסורים וההגבלות - זו היתה הברירה היחידה.

אני והצוותים שליוו אותי, מצאנו את עצמינו חושבים מחוץ לקופסא, חושבים יצירתי ומנסים לשמור על חיבור ותקשורת קהילתית מקסימלית במסגרת ההנחיות והמגבלות - בימי הזיכרון, בחגים, במועדים ובכל הזדמנות שהיתה לנו.

אני רוצה להודות מקרב לב, לכל מי שחשב, סייע, עשה, תרם מזמנו והפיק יחד איתי את הארועים האחרונים:

צוות יום הזכרון לשואה ולגבורה - ברוריה שרון, ארז מילר לירון ראובני, שאול ינאי

צוות יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

ונפגעי האיבה - בארי אופיר, כרמל בן דוד,

תרצה הימן, לירון ראובני, יותם בארי.

צוות יום העצמאות - אודי כהן, ניב ליש,

מיכל פרידר, מיכאל עומר, נורית רז, אורן

ברגר, נסיה מזרחי, ארז מילר, מייגן שילדס

תודה מיוחדת לכל המתנדבים אשר הגיעו

לארוז ולחלק את המחוות הקטנות בחגים,

במועדים בימי הזיכרון.

תודה ענקית לאודי כהן ולעילית גלעד

שארגנו את צוותי המתנדבים.

תודה לחברת הנעורים ותלמידי כיתות ז

אשר סייעו בימי הזיכרון

תודה לזוהר מעיין שמפעיל בעבורנו את

הפייסבוק של הקיבוץ

תודה לכל מי שפונה אלי עם רעיון או יוזמה -

תמשיכו!

חג שבועות תש"ף

<p>מטעים אבוקדו – סיימנו את העונה בתנובת שיא של 450 טון. ואנו נמשיך ונצמח, הן בחלקות הקיימות והן על ידי נטיעות נוספות.</p> <p>מנגו – אנחנו משקיעים מאמצים על מנת לשדרג את המטע, לשפר את מבנה הזנים, ולשפר את היבולים. ההתמודדות אינה פשוטה אך אתגרים רק ממריצים אותנו....</p> <p>בננות – מסתמנת שנה של ברכה ביבולים, אנו מקדישים מחשבה על מנת לשפר את היעילות במטע ועל ידי כך לשפר את הרווחיות.</p> <p>תמרים – לא נשארנו עם מטע גדול, ואת מה שיש אנו מנסים למקסם.</p> <p>גד"ש - תירס מתוק, בצל אורי, שום, חיטה לתחמיץ ועכוב – הקטיף כבר מאחורינו, היבולים כולם התקבלו בשמחה בשווקים. מרבית הגידולים עדיין לא סוכמו מבחינה כלכלית, אך אלו שכן, התירס והעכוב, התוצאות טובות.</p> <p>שעועית ירוקה – בעת כתיבת שורות אלו, אנו נמצאים בעיצומו של הקטיף שאמור להסתיים עוד לפני חג שבועות. בחלקות שכבר נקטפו היבול נראה טוב, המחיר קבוע מראש, כך שאנו מצפים לשנה טובה גם בגידול הזה.</p> <p>אבטיח – אנו ערב התחלת הקטיף, ובחג נהיה בעיצומו של הקטיף. החלקות נראות יפה ואנו דרוכים, מקווים ומצפים לעונה טובה.</p> <p style="text-align: center;">סוף בעמוד הבא</p>	<p>חקלאות, ייצור ואספקת מזון, קיימות ובריאות אני מבקש לפתוח את ברכתי לחג בכמה מילים אישיות, הקשורות לחג החקלאי שהוא חג הבאת ביכורי השדה וביכורים אלו הרי הם המזון אותו אנו צורכים וממנו ניזונים ובזכותו צומחים להיות אדם. (אדמה....)</p> <p>השאלה של איך עושים את מה שעושים, מתוך איזה התכוונות פנימית ואיזה מחווה אנושית עושים זאת, היא שאלה שמלווה אותי לאורך שנים במה שקשור לתהליך ייצור מזון.</p> <p>המזון הוא תוצר שמשלב בין חוכמתו של האדם למתנות שהטבע נותן, הוא כמובן המניע שלשמו אנו פועלים והוא העולם שבא אל קרבנו.</p> <p>מזון טוב הוא יסוד לאדם טוב, מזון טוב משפר יכולות תפקוד וחשיבה, מגביר כוחות וריכוז ותורם ליכולת האדם להרגיש מאושר. האפקטיביות של המזון הינה נגזרת של תהליכי הייצור שלו, איך מייצרים את המזון הטוב ביותר, הנה שאלה שאני שואל את עצמי בגידול החקלאי ובמוצר התעשייתי. תהליכים בייצור המזון, משתקפים ובאים לידי ביטוי במוצר הסופי.</p> <p>אין מזון ללא חקלאות, כשם שאין חקלאות ללא דבורים, מים, אור שמש. לכן נדרש מאיתנו מידה רבה מאד של אחריות בבואנו לטפל באדמה ולהצמיח מתוכה את המזון, לאדם ולחי.</p> <p>האדמה היא שלנו לדורות לצורך יצור מזון, חובתנו לטפחה ולוודא בפעולותינו, שבכל שנה היא תהיה טובה ופוריה יותר.</p> <p>חג שבועות הוא עבורי חג של התרוממות רוח, חג שהרגשתי אותו בפנימיותי ושמחתי אליו מאד.</p> <p>הקיבוץ שהתברך בענפים חקלאיים חזקים, הנשענים על משאבים שנבנו והושגו במאמץ והקרבה רבה, ראוי יותר מכל לגאווה ושמחה על מה שיש. התוצאות מעידות על כך יותר ממילים.</p> <p style="text-align: center;">חג שמח לכל בית אשדות יעקב איחוד</p>
---	--

שבועות תש"ף - סוף

מערכות סולאריות

המערכות שהקמנו בתוך הקו הכחול של הקיבוץ התחילו לייצר חשמל וכסף בחודש פברואר. במקביל אנחנו מקדמים את המערכות על לולי ההודים בסירין, בימים הקרובים נחליף את הגג ב'בית קרפי' ונתקין גם עליו מערכת סולארית.

אנו מתקרבים לחתימה על הסכם עם חברת "סולאיר" להקמת מערכת קרקעית.

לוג המפעל מתחיל לקצור פירות של עבודה מאומצת שנעשתה בשנים האחרונות. הקורונה גם היא עזרה לנו דרך האריזות לאלכוג'ל, כך שאנחנו ברוח גבית טובה, ומלאים בתקווה להמשך.

אני מבקש לאחל לבית אשדות יעקב איחוד, חג שבועות שמח, מלוא הסל ביכורים והמשך צמיחה בענפים העסקיים, בקהילה, וביחסים שבין אדם לחברו.

ישי שפירא

הודים הענף נראה שהולך ומתייצב, סיימנו רבעון ראשון טוב מהתוכניות שלנו, ואנו לקראת סיום ביצוע ההשקעות באיורור שני לולים נוספים.

פטם סיכמנו את תוצאות הרבעון הראשון ואנחנו מאד שמחים עם שאול בתוצאות.

ענפים שנפגעו מהקורונה

נהרא - הענף שנפגע בצורה הקשה ביותר. אצלנו וכנראה שבכלל במשק, זה כל מה שקשור לעולם התיירות. ירדנו ל 0 הכנסות. אנו נערכים בימים אלו לחזרה לעבודה בשלב הראשון בסופי שבוע. בחג שבועות נראה שהמתחם יהיה מלא באורחים.

תובלה אחד מהענפים שלנו שהרגיש את הקורונה. המשאית שבשגרה סיפקה דלקים, הושבתה לגמרי.

רכב אשדות - מוסך צ'מפיון סבל גם הוא בחודש מרץ, כשמשבר הקורונה התפרץ בארץ, מאז הוא במגמת שיפור והעבודה הולכת וגדלה.

אנו מתחילים לראות בשלושת הענפים הללו סימנים לשיפור ומקווים שביחד עם היציאה מהמשבר הענפים הללו יחזרו ואף ישפרו את הביצועים והתפוקות שלהם.

הנוער החקלאי שלנו

כשאומרים 'תחושת סיפוק' הם מתכוונים למשל, לקטיף המנגו, שעבורם זו עבודה מועדפת. כל השנה אתה דואג שההשקיה תעבוד כמו שצריך, שהכל יהיה 'פיקס', כדי שבבוא היום החלקה תיתן פרי טוב ואיכותי. הזן האהוב עליהם במיוחד הוא 'מאיה' הנחשב 'פייבוריט' למרות שהרווחיות שלו זה לא משהו להתפאר בו. את הקטיף עצמו מבצעים פועלים ממשפחת סעיד מו'גהאד מכפר רומאנה, ואנחנו מסייעים בכל העבודות הנלוות כמו הזזת מיכלים פיקוח על טיב הקטיף וכל השאר.

רן ספיבק, תלמיד י"ב, בנם של אפרת ועמרי, עובד כבר שנתיים במטעים והפך למקצוען בתחום שינוע והעמסת מיכלים. "יצא לי השנה לעבוד הרבה על טרקטור ומלגזה, להעמיס דולבים וכו'. עבודה אחראית. מי שהכניס אותי לסוד העניינים היה עובד תאילנדי", אומר ספיבק, "ואחרי יומיים-שלושה זה כבר בא מעצמו". כאשר אין קטיף, מעדיף ספיבק 'עבודה בפיצוצים', שזה אומר 'לרוץ' אחרי נזקים לצנרת שגרמו חיות בר נשכניות, בעיקר תנים, שהתאהבו בפלסטיק, וזו עבודה מצ'פרת בימי הקיץ הלוחטים. עם סיום הבגרויות, צפויה לרן שנת שרות מאתגרת בחווה הטיפולית-שיקומית 'תלמים' בקיבוץ מגל.

יותם שוחט שהוא 'בטיח', הלך בעקבות שני אחיו הבוגרים, יואב ויפתח, וכפי שמסתמן, הוא זה שיסלול את הדרך גם לשלושת אחיו הצעירים. גם הוא כמו אחרי נשבה בקסם המנגו אבל לא יחל בשום עבודה אחרת שתוטל עליו.

אפרופו חיות שגורמות נזקים לצנרת, החברה מספרים על 'עבודתם היסודית' של הדורבנים שיתחום התמחותם הוא קילוף (חיגור) גזעי מנגו ואבוקדו בוגרים, לעיתים עד כדי מוות. זה נעשה בעיקר בשעות הלילה, וגם גדר מסיבית לא עוצרת בעד המכרסמים המתוחכמים, שבעזרת שיניהם החדות וציפורניהם חופרים מתחתיה ונכנסים.

המשך בעמוד הבא

קוראים להם יונתן, יפתח, רן, יותם, עידן, זיו, תומר, ליעד, רם ועוד שמות קליטים. הם בני 15-17 והם פניו היפים של דור העתיד של חקלאי אשדות, בתקווה שביום מן הימים יחזור מי מהם להנהיג את הענף כמו הבוסים הנוכחיים **או'רן ראובני וארנון בן נאים**.

הבוגרים שבין הנערים משתכרים מינימום (על פי דרישות החוק) הצעירים מקבלים קצת פחות, אבל מה שמניע אותם לקום כל בוקר ברבע לחמש, זו מוטיבציית שיא ותחושת שייכות ואחריות.

אני תופס אותם בצהרי שישי של קורונה, רגע לפני סיומו של שבוע עבודה, בסופו ישובו הבוגרים שביניהם לבית ירח, להשלים את ההכנות לקראת מבחני הבגרות הממשמשים ובאים, בעוד הצעירים ימשיכו לשאת בעול קטיפי הבגרות ושאר משימות עד שתסתיים הפוגת הקורונה. **יונתן שיטריט-מידלר** תלמיד כיתה י"א בבית-ירח: "העבודה מחספסת, מחשלת, מחזקת ואנחנו לא מתלוננים". "זה מרגיל אותך לקום מוקדם בבוקר כשכולם ישנים", מוסיף **יפתח שוחט** (י"ב) שאחיו יואב שעבד במטעים בנערותו, הוא זה שגייס אותו כדי להמשיך מסורת משפחתית מפוארת. "התאהבתי במקום, באנשים", אומר שוחט. "העבודה אמנם קשה אבל מעצימה, כיפית, מעניינת, נותנת תחושת סיפוק". השלב הבא שמחכה לו אחרי הבגרויות, הוא שנת שרות מעצימה בבית הספר החקלאי 'הכפר הירוק'. ואז גיוס לצה"ל.

הנוער החקלאי שלנו - המשך

עובד נוסף בגוורדיה הצעירה של מטעי אשדות הוא **זיו שקד** שמיניסט, שבימים אלה נמצא בגיבוש טייס, אחרי שעבר בהצלחה מספר שלבים בדרך, והוא מאמין שדרכו להפוך פרח טיס קרובה מתמיד. "מה שמייחד אותנו, את החבר'ה הצעירים", אומר שקד "היא העובדה שאנחנו מנסים ללמוד כמה שיותר מ'הוותיקים' שהם עצמם חבר'ה צעירים למדי. באופן אישי, אני מרגיש שייכות והזדהות למקום הזה שנקרא אשדות יעקב בחברת הנוערים בכלל ובחקלאות בפרט". ואל תשכח להזכיר, משביעים אותי החבר'ה, את **אליעד קמרינסקי, רם לוי, אורי נחמני ותומר קיים** שהם חלק בלתי נפרד מהצוות המהולל.

ויהיו שישאלו, בצדק, מדוע בין עשרת הצעירים הנמרצים, אין ולו גברת אחת. **אורן ראובני** מסביר שהיה רוצה להעסיק בנות-משק כפי שהוא מעסיק את בנות 'השומר החדש', אלא שלפי שעה זה לא יצא לפועל מסיבות שונות. מי שמעוניינת - אשמח שתפנה אליי.

אפילו: אם לסכם את רוח הדברים בשיחה הקצרה והלא ממצה, הרי שלפחות אצל חלקם חולפות בראש שברי מחשבות מקוטעות על עתיד חקלאי כזה או אחר, ואין ספק שההתנסות הנוכחית על הפן החקלאי והחברתי שבה, היא עבורם ציון דרך חשוב ומשמעותי בראיית העתיד.

אבנרון

הפתרון הוא מלכודות וציידים מטעם רשטי"ג, שמסתובבים בשטח בשעות הערב והלילה ומסכלים.

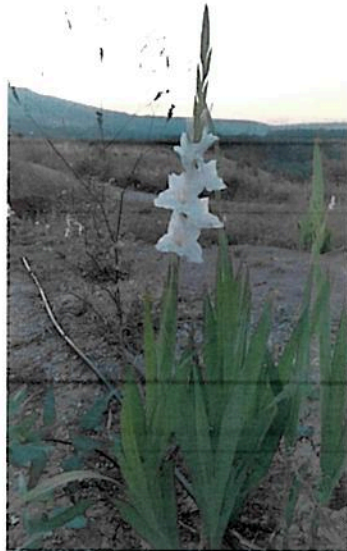
בעיה נוספת במנגו מגיעה בעקבות פטריה שגורמת לעיוות התפרחות ומחייבת סניטציה מאד קפדנית כדי למנוע הדבקה של תפרחות נוספות, שפרושו נזק כלכלי, וגם בכך החבר'ה עוסקים לא מעט. הם מציינים בסיפוק שאחד היתרונות בעבודת המטעים באשדות, היא העובדה שאת רשיון הטרקטור עשו על חשבון הענף, דבר שאינו מובן מאליו בקיבוצים מופרטים.

בן תשחורת נוסף שנקלט בעדשת המצלמה הוא **עידן אליהו** מאשדות מאוחד. עידן הוא בנו של המרתוניסט המשקיען אילן אליהו ואחיו של עמית, שמסיים בימים אלה קורס קצינים כמו יואב שוחט, אחיהם של יפתח ויותם. עידן מספר שכאשר נכנס לעבודה במטעי האיחוד, החבר'ה קצת ירדו עליו אבל מהר מאד זה השתנה והיום הוא בן בית לכל דבר. עידן רוצה לשרת ביחידת 'דובדבן' ולשם כך ייצא בקרוב לגיבוש צנחנים.

כאשר עונת הקטיפים במנגו ובאבוקדו מסתיימת, זה הזמן שלהם להרתם לעזרת הבנות, וכאן נדרש מהם לא רק כח פיזי, אלא בעיקר מיומנות מקצועית, כדי לדעת לתפוס נכון את האשכול שמשקלו בקיץ עשוי להגיע ל-40 קילוגרם ויותר, ולהעבירו לעגלה. לאחרונה עזרו בהכנת שטחי בנות חדשים בזור על כל הלוגיסטיקה שכרוכה בכך.

בחינוך החברתי

שאר הצוותים אשר יצאו חל"ת (ורובם עודנו מצויים בו) עשו את המירב שביכולתם בכדי לשמר את הקשר עם הילדים, להקל עליהם ולו במעט, וכל זאת בכפוף להנחיות ולכללים המחמירים של הריחוק החברתי אשר הגבילו אותנו עד מאוד בעשייה.

רגע לפני שהמשבר הנוכחי פרץ לחיינו, עוד הספקנו לחגוג ולקיים מספר פעילויות. אז הנה תזכורת קצרה לכמה רגעים יפים שהיו לנו רק לפני חודשיים בדיוק!

במחצית פברואר חגגנו את ט"ו בשבט. בשל אילוצי מזג אוויר ועוד, בחרנו לדחות את ציון החג לשלהי חודש פברואר. בבוקר יום ו', יצאו כלל הילדים במערכת החינוך משכבות א' ועד ח' ליום שכולו בילוי וחוויה בטבע. ילדי א'–ג' צעדו ברגל לגן הפסלים שמעל אתר נהריים. ילדי ד'–ו' הצטרפו אליהם באופניים, בנות ובני שנת המצוות הגיעו בריצה קלה (כחלק מהאימונים שלהם לקראת מרתון ירושלים, שנדחה בינתיים) וכולם ביחד נטעו עשרות עצי אקליפטוס בשטחים שסביב גן הפסלים. הנטיעות

סוף בעמוד הבא

ההתמודדות עם התפרצות נגיף הקורונה לא פסחה גם על מערכת החינוך החברתי, אשר כמו עוד מערכות רבות ונוספות בשגרת חיינו נדרשה לעצור את פעילותה.

החל מיום א', 15 מרץ הופסקה פעילותה של מערכת החינוך באשדות יעקב (כולל אשדוטרף). כלל העובדים יצאו לחופשה ללא תשלום על מנת להבטיח את יכולתם להשתכר בצורה מינימלית (על בסיס דמי אבטלה). יציאת העובדים לחל"ת לוותה בלא מעט חששות ברורים מובנים ואנוכי, בסיוע הנהלת תאגיד החינוך (גלעד, סמדר) ליווינו את התהליך בכדי לוודא שהוא מבוצע בצורה מיטבית.

לאורך התקופה, היחיד שנותר לעבוד בהיקף משרה חלקי ביותר היה מדריך הנעורים, וזאת מתוך רצון להפעיל ולחזק את מעורבות ופעילות בני הנוער ביישוב ללא קשר להשתייכותם או אי-השתייכותם לחברת נעורים. ינון, מדריך הנעורים שמר איתם על קשר די-רציף, כמובן שבעיקר באמצעים וירטואליים בהתאם להנחיות, ומעת לעת סייע בהפעלתם למשימות שעולות מן היישובים.

בחינוך החברתי - סוף

מלאכים בלבן

לכבוד יום האחים והאחיות שצויין השבוע בעולם!

בארץ השכרה יש איזה ציורון
לא צורית אהביט לצדנו
לא רואים מלאכים סתם באמצע היום
אנשים שתמיד הם בינינו.

בלמנים שבהם הצולמ נצטר
והכל מתערפל שבצתיים
הם פתאום מוארים ומתוק מסכה
מראיציים במהט בצנייים

כל דקה היא מסע במציאות מדודה
שמתחת כל יום אלא הרץ
החמלה והרבה עצבים של פלדה
הם שבים ושבות למשמרת

בימים שבהם נטרפים הקלפים
והלמן מתהפך לו אדעת
מרחק נאיצה בחלוק אלופים
הם יודעים לחבק ולדעת

בליחות בלי שניה, של בידוד ופרידה
קחו רק רגע, שמצו את לבנו
כי צוללות מתוכו פצימות של תודה
רק על כך שאתם בשיאלנו

אנשים ונשים מלאכים בלבן
בצנייים פקוחות מרפאים את הלמן
ליזה ליזה ויום מושיטים את ידם
ומוסרים מצמט את לבם.

יואב א'נאי

התאפשרו בזכות אורנה שמעוני ואנשי קק"ל
שגם ליוו את הילדים, הסבירו, עזרו
והשתתפו בחגיגה. במהלך הנטיעות, הצטרפו
אלינו באופן ספונטני ילדי גן גפן וגם הם
השתתפו בנטיעות.

בתום הנטיעות, ירדו כולם מגן הפסלים
לפארק בנהריים שם קיימנו הפנינג משותף

טייו בשבט של כל השכבות שכלל פיות
יצירה, סיור בשביל הסכרים וכמובן פיתות
על הטאבון. בינתיים חלפו שלושה חודשים
והפקעות שנטמנו ביחד עם שתילי
האקליפטוס הצמיחו פרחים נהדרים אשר
מכסים את כל איזור גן הפסלים – אתם
מוזמנים לבוא ולבקר!

אמנון אביגדור

ארכיון אשדות יעקב איחוד

כינוי לחברים שאכלו אוכל דיאטטי. בד"כ לפי הנחיית רופא. בראשית הקיבוץ נהוג היה להושיבם במקום מיוחד בח"א

דיו

קריאה לסוס להתחלת הליכה

דיו

בכסתות, בטרם היות הרפיל, שמו של המחליף של העט נובע

דייסת סולת

היתה מחולקת בח"א בארוחת הבוקר

דיר

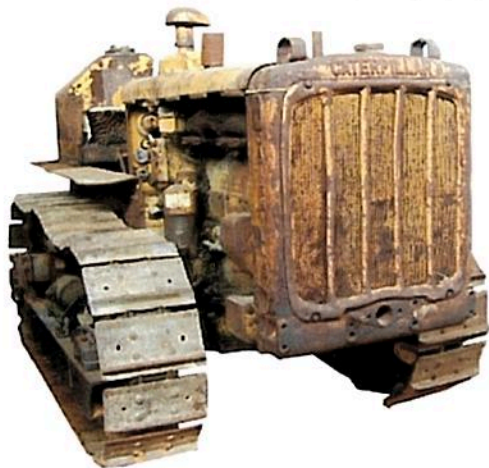
ענף לגידול צאן שהיה באשדות עד הפילוג. מבנה הדיר במקום מבנה השרותים טכניים של עכשיו

די טו (D2)

טרקטור שרשרות בצבע צהוב

די פור (D4)

טרקטור שרשרות בצבע צהוב

המשך בעמוד הבא

אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם האותיות ד' – ה'. בתמונה לעיל רואים נער שסוגר את דלת התעלה לאחר ששדה הבנות הוצף במים. תמונה זו מתייחסת לשיטת ההשקיה בהצפה שהיתה נפוצה עד תחילת שנות השבעים.

תודה לאלתר ולחברים שליקטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום,
שאול ינאי

מילון אשדות – האותיות ד' – ה'

ד'

דברים טובים

דברי מתיקה בפי הילדים והחברים

דודס

משחק של ילדים עם חתיכת מקל (מחודד) ודלי

דיאטניקים

ארכיון - המשך...

דְּלֵהמִיָּה

שמו הערבי של המקום בו התישבו מקימי אשדות לפני המעבר מגשר ב 4.12.1933, ב 1938 נקרא סופית הקיבוץ ע"ש הברון יעקב גיימס רוטשילד

דלי

פחית שימורים לילדי הגנים כדי לקחת פרי לחדר, עם שם הילד כתוב עליו בידי גמליאל

(ה) דרך החדשה

חלקה בהרים שהיתה ליד הדרך החדשה לסירין

ה'

הוא/היא חולה על הלב

בלשון "החברות", יש לו/לה מחלת לב

האסטו געהערט א מעשה?

שמעת? בד"כ רכילות

הגשה עצמית

שיטת חלוקת האוכל בח"א שהחלה בשנות ה-60, והחליפה את שיטת ההגשה על ידי תורנים לשולחנות

(ה)הנגר

מבנה שהוקם ב- 1936 ע"י חברת "אוורון" ובסיוע ארגון "ההגנה" כדי לשמש כהנגר למטוסי בית ספר לטיס שהוקם בעמק הירדן. הוכשרו בו ראשוני הטייסים של היישוב וביניהם גם בני עמק הירדן. המבנה נבנה במסגריית אשדות יעקב. עם הפסקת הפעילות של "אוורון" שימש ההנגר

להקרנת סרטי קולנוע. המבנה מוצב כיום במוזיאון חיל האוויר בחצרים.

הויסה

קריאה לעצירת הסוס

הוציאו לה את האם

את הרחם (בניתוח), שיחת רכילות בין חברות

היא במצב

קוד להריון של חברה

היא/הוא מהנוער/מחנה עבודה/האולפן ...

שיוך מגזרי

הייסטר

הכלי הראשון שנרכש להרמת משאות

העמער

חיים יעקובסון צועק להביא דליים בגיוס לאשכוליות (דליים בגרמנית)

הפסקת תה

עם ביסקויטים בבציר, שקדמה לה הקריאה הנצחית "לצאת מן השורות

הכנת סנדוויצ'ים באקונומיה

ערב נסיעה למחרת היום

הכשרה צעירה

בני נוער שלא השתלבו בלימודים בעיירות פיתוח ובשכונות. אורגנו ע"י עליית הנוער והגיעו למסלול של 3 שנים בקיבוצים. הם למדו חצי יום ועבדו חצי יום. אבל הדגש היה יותר על עבודה. באשדות עברו נספר הכשרות צעירות

הכשרה צעירה 1961

מדריכה - יהודית מאור

הכשרת צעירה "לפידות"

1968-1970, מדריך ירוחם כהן, מטפלת-יפה פז

המשך בעמוד הבא

ארכיון - המשך...

נר נשמה חודש מאי

כ"ז אייר תרצ"ז	8.5.1937	יוסף	כ"ץ
ז' סיון תרצ"ח	6.5.1938	דבורה	זלקינד
כ"א אייר ת"ש	28.5.1940	שמעון	רוזנבאום
כ"א אייר ת"ש	29.5.1940	ראובן	סבריזנסקי
י"ג סיון תש"ה	25.5.1945	ראובן	קנדה
ג' אייר תש"ח	12.5.1948	שלמה	בירקנפלד
ט' אייר תש"ח	18.5.1948	יצחק	לביא
י"א אייר תשי"א	12.5.1951	שלמה	שריקי
ג' סיון תשכ"א	18.5.1961	בובה	לרנר
ד' אייר תשכ"ב	8.5.1962	אורית	הראל
כ"ז אייר תשכ"ט	15.5.1969	אסתר	יעקובסון
כ"ד באייר תשל"ג	26.5.1973	שרה	גלי
י"ט באייר תשל"ו	19.5.1976	מרים	טפר
כ"א אייר תשל"ו	21.5.1976	מרים	פלג
כ"ז אייר תשל"ז	16.5.1977	ראובן	נגלר
י"ח באייר תשל"ט	15.5.1979	יוסף	עודד
י' באייר תשמ"ב	3.5.1982	חנה	ספיר
י"ד אייר תשמ"ב	7.5.1982	מרים	היימן
כ' ניסן תשמ"ט	5.5.1989	יעקב	לוזי
כ' סיון תשנ"ט	4.5.1999	גמליאל	בעבור
א' אייר תש"ט	6.5.2000	פרידה	גולדברג
י"ב אייר תש"ס	17.5.2000	משה	מלמוד
כ"ח ניסן תשס"ה	7.5.2005	בוניה	זק
י"ד אייר תשס"ה	22.5.2005	נוח	כהן
י"ב אייר תשע"ב	4.5.2012	מוינה	דוד
כ"ה אייר תשע"ח	10.5.2018	אביגיל	בן נאים

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

הכשרת צעירה "אלמוגים"

1971-1973, מדריכים - שרה ברקאי, שמוליק כהן, ירוחם קיים, מטפלת - בלה ארליך

הכשרת צעירה "שחר"

1975-1976, מדריכים - יואב שרון, מוטי כהן, מטפלות - שולה אברמסון, תמי בן ארצי

הקמה, השכבה

של הילדים בבתי הילדים

השקמה

מכיוון שלא לכל החברים היו שעונים מעוררים, נהוג היה לבקש משומר הלילה להעיר את החבר/ה

הקרנת סרט

בהנגר על ספסלי עץ, או ב'בית קרפי' יותר מאוחר, שלפעמים קדמה לו הכרזה "דרוש מתרגם" במבטא ייקי בולט

השקיה בהצפה

שיטת השקיה בה היו מציפים חלקות באמצעות תעלות מים

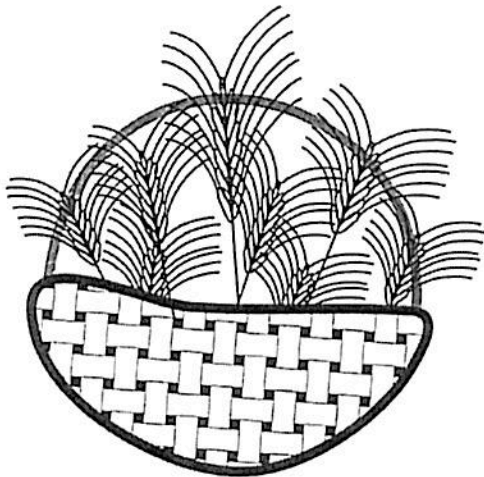
פתאום באמצע אדר

אני מרים את הראש תוך כדי שאני הולך ושם לב שהעננים משיגים אותי, הם לובשים צורות מרתקות, לבנבנות ומשחקים מחבואים עם השמש תוך כדי כאילו החזיקו כן ציור בידיהם הם צובעים כתמי צל על רכס יששכר שממול, וכך משתעשעים בלגוון ולשנות את גווני אותה נקודה וכאילו במסעם בשמים הם עוברים כל פעם מקום.. וזה כל כך יפה כל כך מרחיב לב ואין זה מעשה אדם!! זהו הטבע שמראה לנו מי הוא באמת. ואיזה אויר, ריחות שונים שאני מריח ושום רב קומות אינו חוסם ואינו דוקר את השמיים... בידוד נפלא.

קורונה 2020

יאיר בן דוד

הזורעים בדמעה ברינה יקצורו

אז ככה, אני קם בבקר שם עלי בגד קל, נועל נעלי ספורט, חובש כובע המגן על הראש מפני השמש ומרכיב משקפי שמש כהים להגן על העיניים, אנחנו בתקופה שעלינו להגן על עצמנו.

"פתאום קם אדם...ומתחיל ללכת.."
המסלול קבוע ולמרות זאת משהו מיוחד קורה, בנק של מחשבות, הרהורים, דמיונות משתחררים מהכספת שנפתחה, ללא קושי והכל מתחבר אל מה שחולף וישנו ומתקיים מסביב. ומסביב.. קרקע, אדמה עליה בנויים בתים שטוחי גגות עטופים בירק של עצים ושיחים המגוננים על פרטיות, על עולם אנושי פרטי שנדהם ממה שהטבע מסוגל לעשות... בהליכה זה חולף מהר ואפשר לפגוש את העולם ולראות קצת איך הוא בכל זאת פועל, החיטה שהושקתה בגשמי ברכה ועמדה עד לא מזמן זקופה וגאה, נכנעה למקצרה שקטעה אותה מעט מעל השורש וסדרה אותה בשורות זהובות ירוקות ארוכות מין גדודיות של חיטה שמאוחר יותר יגיח הקומביין ויאכיל לקרבו את אותה חיטה תוך שהוא מרסק אותה לשבבים הנזרקים באמצעות ארובה אל משאית הנוסעת לצדו. והמחשבות הולכות לשלב הבא שגם אותו פוגשים בדרך, המקום שבו פורקת המשאית את שבבי החיטה ועורמת אותם בתוך בור גדול שם שופל גדול יהדק אותה עוד ועוד ויאכסן אותה לתחמיץ. ועוד בדרך, אין אף אחד שמפריע לראות את השום שנקטף לא מכבר, את השעועית המלבלבת בכוח. ובהליכה אני נפגש עם הפרות קרוב מספיק ואלה הפרות, סדר יומן קבוע מראש, אינן שומרות מרחק, אינן עוטות מסכות, אוכלות, רובצות בשלווה בצל הסככות ממתינות לתורן להחלב. הן לא רואות אותי המאוררים הגדולים מיבשים להן את המצע ומקררים אותן מעט מהחום שמתחיל לתת אותותיו. בהמשך, באזור העגלים הצעירים היכן שיש מזון יבש בשפע, חוברים אליו העופות, אנפות, מגלנים דרורים ועורבים עזי מצח. אילו נסים על נפשם ככל שאני מתקרב.

תודות

שומר המזח

עדיין מגפת הקורונה לא עברה, אם זאת ברצוני להודות לאנשים הנפלאים שעבדו קשה מאד ודאגו לנו, במיוחד למבוגרים.

לצוות צח"י (צוות חוסן ישובי) על המחשבה, התכנון והביצוע – תודה גדולה לכם.

לישי יחיאלי מנהל הכל-בו וחד"א על הביצוע המורכב והיחס הטוב. כל הכבוד לך ולצוות שלך.

לעובדי חד"א ולכל המתנדבים שעבדו קשה במשלוחי האוכל. תודה גדולה.

לזוהר יחיאלי – תודה על היחס והדאגה ביחוד לנו, המבוגרים, ולצוות הרווחה שעזרו לחברים.

לרכזת התרבות – מאיה אלטר – כל פעם הפתעת וריגשת אותנו במשלוחי דברים טובים.

אני, אישית, מאד התרגשתי עד דמעות, בער בפסח שקיבלתי את הפרחים היפים עם התותים וההגדה. תודה גדולה לך על המחשבה, הרגישות והיחס.

למתנדבים הרבים אשר עזרו בחלוקת הבאת האוכל ומהכל-בו – הרבה תודה לכם.

ברצוני לציין גם את אלה שהביאו לי הביתה עוגות ודברי מאכל.

במצב הקשה שאנו מצויים בו ראיתי את הקהילה הנהדרת הזו מתגייסת לעזור למבוגרים. הרגשתי שעוטפים אותי ואת כל המבוגרים באהבה גדולה ונתינה.

טוב שיש לנו קיבוץ כזה עם קהילה שתומכת ודואגת וביחוד בשעות קשות אלה.

תהיו בריאים!!

מירל'ה שמיר

נמל עין גב שבעונה זו של השנה שוקק חיים, נדם השנה בצל הנחיות הקורונה. גם פסטיבל עין גב לשירה עברית שנמשך ברציפות מאז 1943, וממלא את הנמל באנשים, צלילים, מופעים, המולה והרבה שמחה, לא התקיים השנה בגלל אותה סיבה. גורל דומה פוקד את ספינות השייט הגדולות שנותרו מיותמות מתיירים, בדיוק כמו החוף ומסעדת הדגים הוותיקה שעומדים גאים אך שוממים, על אף המפלס הגבוה, שכמותו לא זוכרים בעין גב מאז 1969.

ומי שנותר לשמור על שכיות חמדה אלה, הוא ברוז הבר של הנמל, שקבע בו את מקומו לפני שנים רבות, וגם לעת משבר לא זנח את משמרתו. הברווז מקבל כל אורח בשמחה מופגנת, געגוע ונפנופי כנפיים, וממתין בשקיקה לחזרתם של המבקרים, שדרך קבע מכבדים אותו בחטיפים ואהבה. הדייג הוותיק מנחם לב, מציין שהברווז התנחל בענף הדייג לפני מספר שנים ומאז שמור לו שם מקום של קבע.

אבנרון

צילום: שלומי מיכאלי, עין גב

אפרופו זיקוקים – עמליה

שמאוד עוזרים לי ועם הפיזיותראפיסט איסמאיל שהצליח לגרום לכך שרגליי יכאבו פחות ואצליח לקום מהכסא בקלות יחסית לאחר שכבר הייתי די מיואשת ולא האמנתי שמצבי ישתפר. בכל אופן, למרות שאף פעם בחיי לא הייתי ספורטאית, ואפילו בכתה ו' לא הצלחתי לקבל את "אות הספורט" מברזל שהיתה הדרגה הכי נמוכה, החלטתי שאני אתמיד להגיע לבית-איל, כי ראיתי יותר נכון חוויתי במו גופי את השיפורים שהגיעו עם ההתמדה בשיעורי הפלדנקרייז. מצד שני, אני עצמי, לצערי הרב לא יכולה לתרום עכשיו. אך מאוד איכפת לי ואינני יודעת מה יהיה.

אז החלטתי לכתוב ל"מפעל הפיס" ולדבר עם מי שחשבתי שיכול לעזור. אם לא יועיל לפחות לא יזיק לנסות. בינתיים, עד שסיימתי לכתוב את הכתבה, כבר נפתח בית-איל לשמחתי הרבה. איני יודעת למי צריך להודות, אבל המון תודה למי שעזר לפתוח מחדש את הבית הכל-כך חשוב הזה. שהוא מאוד מיוחד במינו בהיקף הבאים אליו מכל קשת האזרחים במדינת ישראל - דוגמא יוצאת מן הכלל לבית חי המשלב בתוכו טוב והרמוניה.

שתהיה שבת טובה ונעימה לכולם.

עמליה דיין בת ארי

בערב יום העצמאות ה-72 ישבתי כמו רוב עם ישראל בימי קורונה אלה מבודדת בדירתי וצפיתי בטלוויזיה. כל היה שונה וללא קהל. לפתע אני שומעת קולות נפץ חזקים!! אני יוצאת החוצה במהירות כדי לראות מה קרה? האם זה אצלנו או אולי אצל מישהו אחר בסביבה, ונדהמת לגלות שמקור הזיקוקים הנהדרים הוא מאשדות מאוחד, כלומר מצפון לנו. חשבתי שזה מיותר! בילדותי ובנעורי מאוד אהבתי זיקוקים, ופחות אהבתי את הרעש שלהם כאשר גידלתי את צמד הכלבות הקטנות שלי, שהיו מבוהלות מאוד מקולות הנפץ ואז הייתי מחבקת אותן חזק ומנסה להרגיע, כי הן רצו כמו מטורפות בדירה וניסו להתחפר מתחת למיטה שלי, וזמן רב אחרי שקולות הנפץ נדמו, הן עוד היו רועדות בכל שריר בגופם הקטן. מאז אותה פעם שראיתי איך הן מגיבות, השתדלתי להחזיק אותן כדי למנוע מהן את ההלם. ואילו הפעם אני זו שכמעט כנסתי להלם.

התרגשתי מאוד מראשי ערים שונות שספרו שהחליטו לבטל את מופעי הזיקוקים המרהיבים, כדי לתרום את הכסף שהיה מיועד לזיקוקים למטרות פחות זוהרות אך הכרחיות במצב בו נתונות משפחות ורבות שמתקשות להאכיל את ילדיהן. זה נראה לי מעשה מאוד יפה וטוב, הרבה יותר מאשר לבזבז את הכסף על זיקוקים מרהיבים ככל שיהיו.

ארוע הזיקוקים התרחש זמן קצר אחרי שראיתי בחדשות את אורנה שמעוני מספרת בכאב על "בית-איל" שעבדה ועשתה כל-כך הרבה כדי להקימו, ועכשיו צריך המון כסף כדי להתחיל להפעיל אותו מחדש, והיא שגיסה את הכספים לבניית הבית, תוהה מאין תבוא העזרה הדרושה מאין יגיעו הכספים הדרושים להפעלת הבית שכל-כך חשוב וחיוני עבור הבאים בשעריו.

אני מודה שגם אני נעזרת רבות ומגיעה ל"בית-איל", מספר פעמים מים בשבוע לשיעורי פלדנקרייז עם המורה שלמה קליין

ועדת דור צעיר

מן הסתם, אומרת אודי (ומצטרפים לדעתה שאר חברי הפאנל שיוזכרו בהמשך), קשה ליצור מכנה משותף בטווח גילים כה גדול, ולמרות זאת עושים מאמץ אחת לתקופה לעשות ארוע מחבר רב-שכבתי כמו: יציאה לים, טיול לירושלים, משתה פורים, ערב בריכה, גימודים, ארוחות משותפות, ושאר רעיונות שעולים מעת לעת. הפעילויות מתקיימות במסגרות נפרדות בהתאם לגיל ולמעמד. בעבר, פעילויות כאלה, אומרת אודי, סחפו אליהן הרבה מאד צעירים, אלא שהזמנים השתנו, הגירוויים החיצוניים גדלו, והיום די קשה להזיז 'אותם', כי לכל אחד יש את הבית שלו, החבריה שלו ופחות ופחות מחפשים את היחד.

לפני שנתיים, עשינו יום החיילי. היה ארוע מדהים, ארוע מאד מושקע ב'בית אילי, שכלל את החיילים שלנו, חיילי 'צבר' וגם את החיילים של המאוחד. היה מאד מוצלח. לאור ההצלחה חשבנו לעשת זאת שוב. הקמנו צוות מלא במוטיבציה, אבל היתה תחושה חזקה ומאכזבת שהפרה רוצה להיניק יותר משהעגל לינוק, ולאחר בדיקה עם החיילים בשטח הבנו שאין הרבה היענות ולכן האירוע נידחה... אפילו מועדון הצעירים הנפלא, נכס של ממש, שהקימה אודי, הוסב למבנה עסקי בגלל שיקולים של שכר דירה וארנונה.

אני שואל את אודי מה נשאר מ'מחאת האוהלים' שהסעירה את דעת הקהל המקומית לפני מספר שנים והאם השיגה תוצאה כלשהי. אודי, שיזמה את המהלך, שזכה להד תקשורתי רב, סבורה שלא השתנה כמעט מאומה. גם היום מחירי הדירות באשדות גבוהים מדי לטעמה, ורמת התחזוקה שלהן אינה מספקת. אז שמים קצת שליכט וזהו. כנ"ל בנושא השקעות בדור צעיר שרובן נדחות בשל חוסר תקציב.

סוף בעמוד הבא

אם מבקשים להזכר בטעמה של ארומה קיבוצית אמיתית, ששיני הזמן וההפרטות לא שחקו אותה עד דק, המענה הוא לקפוץ למרפסת ביתה של **אודי כהן** בנוף אשדות, כדי להיווכח שבאשדות 2020 יש גוף פועם, שיש לו אבא, אך בעיקר אמא שדואגת לחיילים ולצעירי אשדות.

כאשר אומרים 'דור צעיר אשדות' נפתח צוהר די רחב שכולל את טווח הגילאים שבין 18-30 שכמו כל דבר בצה"ל מורכב ממספר 'חטיבות'. החטיבה הצעירה בגילאי 18-22 כוללת נכון להיום 24 חיילות וחיילים בשרות חובה, שלעיתים שנים או שלושה שייכים לאותה משפחה. למרות התעקשותי (הפגישה נערכת לפני יום העצמאות) אודי מסרבת בתוקף לנקוב בשמותיהם של המשרתים ומסתפקת בהגדרה "יש לנו מהכל": ג'ובניקים, מורות-חילות, לוחמים, קצין בדרך וקצין בקורס מ"פים, ובנוסף, שלושה שין שינים. קבוצה די הומוגנית. מעליהם מצוי מה שאודי מכנה גיל הבלבלות - בגילאים 23-27. הכוונה לחבריה אחרי שרות צבאי שמחפשים דרכם בנתיבים שונים של החיים. בודקים, מנסים, היום הם פה, מחר הם שם: מסעות לחו"ל, התנסויות מסוגים שונים, חו"ל, מרכז, יציאה ללימודים... חבריה שלא ברור להם, ולא ברור לנו לאן פניהם, ואיתם קשה לשמור על קשר. הם יודעים להגיע לאודי כשהם רוצים או צריכים עזרה. הם עסוקים בחייהם ולא ממש רוצים או צריכים הפעלות מאורגנות.

החטיבה השלישית גילאי 27-33 הממוסדת מבין כולם 'קרויה' 'הדור הבא'. אלה חבריה שעברו דבר או שנים בחייהם והחליטו מתוך בחירה לחיות באשדות עם בן/בת הזוג והילדים - קבוצה שמסמלת את אשדות המתחדשת. דור ההווה. הם הקבוצה שהכי רוצה את הפעילות והביחד. הוקמה קבוצת ווטסאפ שכוללת 30 צעירים (15 זוגות) ולפתע אתה מגלה אנשים שלכאורה בצד, באים ומשתתפים, כאשר את המבוכה הראשונה מחליפים חיוך ותחושת שייכות ובעיקר רצון להכיר אחד את השני..

דור צעיר - סוף

באתי הנה. לצערי, הוא מוסיף, הדברים לא תמיד מסתדרים כפי שהיינו רוצים, מה גם שצעירי אשדות לא גרים אחד בסמוך לשני.

ולסיום, בשורה מעודדת. לאחרונה, מספרת אודי, הוקמה במועצה האזורית "ועדת צעירים" אותה מרכזת שירה מתל קציר. זה בא בעקבות פניות חזרות ונשנות שלנו שהדגישו את העובדה שברוב הקיבוצים בעמק, התמונה בנושא צעירים די דומה, ולכן צריך לאחד כוחות, לעבוד ביחד ולנסות להבין את הצרכים החדשים של הצעירים.

אז הנה נפתח לנו חלון.

אבנרון

מזל טוב

לאבנר רון ולאתי רון
להולדת הנכד
בן אסתיו וברוק
מזל טוב למשפחה!

אודי, שבתה הצעירה דן, השתחררה לפני מספר חודשים משרותה כלוחמת ביחידה מעורבת, שומרת על קשר אישי עם כל אחד מ-כ"ז החיילים והשינשנינים, שזה אומר להתקשר אישית לכל אחת וכל אחד מהם, לשאול לשלומם, להתעניין, לעודד - ליווי שאינו מובן מאליו עבור קיבוץ שדגל בהפרטה מתנופף מעליו. השיחות עם החיילים מתקיימות מן הסתם בסופי שבוע, אז הם פנויים יותר, היא אומרת, אבל קורה לא פעם שהם מתקשרים ביוזמתם כדי לספר על בעיה שמציקה, כמו אי שביעות רצון ממקום השרות או רצון לעבור ליחידה אחרת, ואפילו בעיות כלכליות עולות לעיתים, ואנחנו מנסים לעזור בכל דרך. מיותר לציין שאין באשדות איחוד אף לא מקרה אחד של משתמט/ת שרות, לעומת זה, ישנם אחדים שמתנדבים לצה"ל למרות שלא חייבים. יש לנו חברה מדהימים ואיכותיים.

עובדה שלא ניתן להתעלם ממנה וניכרת היטב לאורך השיחה כולה, היא טישטוש הגבולות שבין 'נוף אשדות' לקיבוץ אשדות, ומה שנראה עד לפני שנים אחדות כמו שני מחנות, הופך, כמעט מבלי שנרגיש לאורגן אחד. הולכת ונרקמת כאן קהילה של ממש, אומרים חברי הפאנל, כאשר גילאי העשרה של ההרחבה, שמהווים יותר ממחצית חברת הנעורים וגם של החיילים, הם חבריה קיבוצניקים לכל דבר, שחלק גדול מהם נולד כאן באשדות - כור היתוך של ממש.

בין אנשי צוות 'דור צעיר', אנחנו מוצאים את **שרון שוחט**, אם לשבעה בהם שני חיילים (יואב ותמר), **חניטל הנמרצת**, מראשוני נוף אשדות, אשתו של עופר ואם לשלושה: חייל שכמעט חודשיים לא ראה בית, בן נוסף שמסיים י"ב והצעיר בן 13. איש צוות נוסף הוא **מיכאל עומר**, יליד הרצליה (חתן של אמנון וטלי גורן) נשוי לעידן ואב למתן בת 4 ועמית בן שנה וחצי. מיכאל הוא ראש מכינה קדם צבאית אותה הקים לפני 4 שנים בבית זרע. כחלק מקהילת אשדות, אומר מיכאל, אני רוצה להרגיש שייך, ושייכות פרושה לתרום כדי לעשות דברים יחד. בשביל זה

טיסה אחת (שני סופים)

נכתב בקורס כתיבה יצירתית בהדרכת שרה שילה
המשימה: לכתוב סיפור עם שני סופים

© Can Stock Photo

סוף שני

אני טס בתוך ענן בטיסה אופקית וישרה מתל אביב לכיוון ירושלים. קצת אחרי המראה נכנס לענן. צבעי אפור ולבן עוטפים אותי לסירוגין ומלבד זה אני רואה דבר. תחושה מוזרה מעט ויחד עם זה מוכרת מהאימונים בטיסת מכשירים. אני אוזן בסטיק המטוס, מרגיש שאני טס ישר ולכן רגוע. יחד עם זה מחכה ליציאה מהענן אל מקום בו רואים את האדמה ואת האופק מה שנותן תחושת בטחון גדולה יותר. לפתע, הענן נגמר ואני מוצא עצמי כ-200 מטר מעל פני ההרים כשאף המטוס בזווית חדה כלפי האדמה המתקרבת אלי במהירות. האדמה המתקרבת מפחידה, מרעידה. אני נבהל ואוטומטית מושך בכח את הסטיק אלי. זה קשה. אני מעביר גם את היד השנייה אל הסטיק ומושך אותו אלי בכח בשתי ידיים.

האדמה מתקרבת, העצים נראים בגודל טבעי, הצבאים מתרחקים מהאזור בבעתה. אני מושך בכל הכח את הסטיק אלי. נראה שאני יוצא מהמצב אלא שאז המטוס לא ממש נענה לי וטרח... התנגשות באדמה. רעש עצום. קולות נפץ. הראש שלי נחבט בגוף המטוס. אני מרגיש כאב חד בבטן ו... שקט, שקט. אני לא חש כאב, אלא מין קלילות כזאת. מסתכל סביב ולא כל כך מבין מה קרה, מה קורה. פתאום מרגיש כיצד אני נחלץ מתוך גוף פצוע. יוצא מהגוף, מתרומם מעל המטוס המרוסק. עושה סיבוב מעל זירת האירוע ורואה שהמטוס התפרק וחלקיו מפוזרים על פני רדיוס של כ-50 מטר. אחד הגלגלים ממשיך להסתובב. גוף המטוס בוער ומתא הטיס שנמצא בנפרד אני שומע את הבקר קורא לי "אלפא ג'ולייט, מקום וגובה", "אלפא ג'ולייט האם שומע אותי?", "אלפא ג'ולייט איך שומע עבור?". אני עושה עוד סיבוב סביב מקום האירוע, סיבוב עם עליה כלפי מעלה. ממשיך עם אותם מעגלים לעלות ולעלות בינות לעננים הגדולים והרכים המלטפים אותי קלות. אני מופתע מיחסם הנעים אלי, כי רק לפני כמה שניות הם עשו לי את הדבר הכי רע

סוף ראשון

אני טס בתוך ענן בטיסה אופקית וישרה מתל אביב לכיוון ירושלים. קצת אחרי המראה נכנסתי לענן, צבעי אפור ולבן עוטפים אותי לסירוגין ומלבד זה אני לא רואה דבר. תחושה מוזרה ויחד עם זה מוכרת מהאימונים בטיסת מכשירים. אני אוזן בסטיק המטוס, מרגיש שאני טס ישר ולכן אני רגוע, ויחד עם זה מחכה ליציאה מהענן אל מקום בו רואים את האדמה ואת האופק, מה שנותן תחושת בטחון גדולה יותר.

לפתע, הענן נגמר ואני מוצא עצמי כ-200 מטר מעל פני ההרים כאשר אף המטוס מצוי בזווית חדה כלפי האדמה המתקרבת אלי במהירות. האדמה המתקרבת מפחידה, מרעידה; אני נבהל ואוטומטית מושך בכח את הסטיק אלי. זה קשה. אני מעביר גם את היד השנייה אל הסטיק ומושך אותו אלי בכח בשתי ידיים. האדמה מתקרבת, העצים נראים בגודל טבעי, הצבאים מתרחקים מהאזור בבעתה, ואני מושך אלי את הסטיק בכל הכח. כמה מטרים לפני הפגיעה בקרקע מואיל אף המטוס להתיישר ומעט אחרי זה להתרומם. אני שומע את גלגלי המטוס נוגעים בצמרת העץ, וזה מתחיל באיטיות להתרחק מהאדמה, אני פותח מצערת, המנוע נוהם ומתחיל למשוך אותי בכבדות כלפי מעלה אל החור הכחול בעננים. אני בודק גובה, כנפיים מאוזנות, מתקן את הכיוון לנתיב המתוכנן ומנסה להשתחרר מהבעתה שהשתלטה עלי. הדופק עודו מהיר מאד ואני חש כיצד מחלחלת אל המח הבנה למצב הנורא שהייתי בו. אחר כך מתגנבים אל הלב שמחה ואושר שניצלתי, שאני חי. מציץ אל מד שעור נסיקה וזה מראה שאנחנו עולים. גם מד הגובה נע באיטיות ימינה. עוד הוכחה לכך שהמטוס מתרחק מהקרקע. אני עובר בין העננים הכבדים-קומולוסים קוראים להם אצלנו- ואלה עומדים סביבי כמו חבורת דובי-שלו. הכל סביבי רגוע בניגוד לסערה שבראשי ובכל ניס מגופי. אני חוצה את שכבת העננים והמטוס גולש על פניהם כבטיסה נמוכה מעל שמיכה רכה. ממשיך כרגיל כאילו כלום לא קרה.

טיסה אחת – הסוף השני

שלושת המשווקים במשרד מתווכחים בקול רם. ברדיו שתמיד עובד, שר מתי כספי את "ברית עולם" של אהוד מנור ומתי כספי,

"... יום יום וליל כל הזמן

בנתיב אחד

לא מסומן .

יום יום וליל - כל הזמן

יחד ולבד ,

לך לעצמי נאמן .

אוהב אותך הלילה ואיתך מתעצב

אוהב אותך הלילה ואיתך מתלהב

עד הלב, עד כאב- מקווה, מתקרב..."

שקט! אומרת הדסה ומגבירה את הרדיו. תשתקו רגע, תנו לשמוע את השיר שלי ושל יונתן. הוא במילואים, אז לפחות שאשמע את השיר שלנו.

"גם כן מילואים" אבי אומר. "מה הוא עושה שם?" אני יודעת? טס מפה לשם, משם לפה. "זה לא מסוכן?"

"לא איזה מסוכן, הוא לא טייס קרב, טקסי של מטוסים, טס ישר ורגוע. נו, תנו לשמוע

"... עוד מעט

יעלה האור ואני שיכור

ורוצה אותך לזכור

ולשמור עד ימי הסוף ,

עד שנחלוף ותגווע הלמות התוף."

למטה בקומה הראשונה, מזכיר הקיבוץ ואחות הקיבוץ בחדר מנהל המפעל עם מנהלת משאבי אנוש. "היא לא תעמוד בזה", "אני מציע להזמין אמבולנס", "צריך לספר לילדים". "זה בטיפול, הם בדרך הביתה"

וואו, אני אומר לעצמי, איך עשיתי לה את זה? איך היא תסתדר לבד?

העיניים דומעות, התמונה מתערפלת, אמא ודרורה מחבקות אותי ומעלימות את התמונה.

סוף

יונתן אלתר

שיכול לקרות לטייס. והנה, בתוך השקט והרוך, אני שומע מוזיקת מעליות חרישית. התווך האפור לבן שהייתי בו הופך לתכלת בהיר ואני מתרומם ומתרומם ומגיע אל מדשאה מרחפת שאלפי אנשים בלבן מהלכים עליה. למרות האלפים, אין צפיפות אין רעש, רק רוגע וחמימות. והנה הוריי ואחותי באים לקבל את פני. חיוך ענק שפוך על פניהם הקורנים. גם לבי מתמלא אושר על המפגש הזה. את אמא לא ראיתי כבר 30 שנה והתגעגעתי נורא אל אהבתה, אל הרוך שלה. לא ממש נפרדנו והנה אנחנו נפגשים והיא צוחקת את צחוקה המתגלגל ואחותי מחבקת, מברכת. ואבא עומד מנגד מאושר מהתמונה טופח לי על השכם ואנחנו צועדים ביחד על כר הדשא המרחף. רבים מברכים אותי ואת משפחתי על האיחוד הפתאומי. אני פוגש את וותיקי הקיבוץ והנה קבוצת צעירים עליזה. חיילים משוחחים, מקשיבים למוזיקה. אני מוצא את אבנר. ומתחבק. ממשיכים ללכת במרחב האין סופי וכשרוצים לשבת נוצרים מעין כיסאות וירטואלים. אני שואל מה נשמע והם מחייכים. אברהמיק מגיע והדודים. אני שואל על סידורי המקום ומסבירים לי שפה לא צריכים לאכול, לא צריכים לישון, לא צריך שירותים, אין מקלחות. אז מה עושים כל הזמן? אנשים נמצאים אחד עם השני וגם אפשר להסתכל על הארץ וגם נכנסים לסיפורים של אנשים מכל מיני זמנים. אחותי סיפרה שחזרה עכשיו מ"שירה" של עגנון. מספרת איך התלהבה מרחובות ירושלים של שנות ה-40 של המאה הקודמת. עברה ליד הבית של שירה, ביקרה את התינוקת של הדוקטור, ביקרה באוניברסיטה, ישבה בבית קהווה, הסתובבה ברחובות הריקים בגלל ה"עוצר".

אני מבקש לראות מה קורה עכשיו למטה. מבקש לראות את אזור נפילת המטוס, התמונה מופיעה מולי במין הולוגרמה, ללא מסך.

אני רואה שהליקופטר נחת שם, רופא וחובש בודקים את הגוף הריק שלי ומסמנים עם הבוהן כלפי מטה.

אני עובר לקיבוץ למשרד השיווק ב"לוג". הדסה מנהלת המשרד, כרגיל בלבוש מוקפד. איפור מדויק. הקיר מאחוריה משובץ תמונות שלי, של חמשת ילדינו ושל שמונת נכדינו. אני שם לב שהתמונה שלי מלפני 10 שנים. שנינו התברנו מאז.

הדסה אפשר קפה? הדסה מתמסרת לבקשה, חוזרת עם כוס קפה ועוגיות.

מי ומה באשדות

יכולת לאגום מים בשטחם. 'אגודת המים' שואבת מהמאגר מים עבור חקלאות עמק הירדן ועבור הכנרת. השנה העבירה האגודה כשלושים מילון קוב לכנרת, שמהווים כ-10 סנטימטר במפלס האגם. כהמשך לראשונית שלנו במערכות מים ליצור חשמל ומניעת התאדות, אומר **זיו הר-חול** (כנרת), מבצעים בימים אלה על האגם מערכת סולארית של כ- 630 קילוואט- פי 3 מהמיוצר במאגר אשדות. בנוסף, קיבלנו בימים אלה אישור ל-6.5 מגאוט על המאגר (כשליש מההספק של תחנת רוטנברג בנהריים), שזה יכסה כמעט את כל שטחו.

השבוע נפל דבר. משאיות וכלים כבדים עלו על מגרש התחמיץ ז"ל והחלו לפנות ממנו מאות מטרים מעוקבים של אדמה וטינופת, כדי להכשיר את י"ג המגרשים המיועדים לבניה. אלא שכמו בסרט תעלת בלאומילך, לפתע ניתק צינור מים ראשי ואלפי קובים החלו לזרום במהירות בתוואי מתועל שנראה כמו הירדן בימיו הטובים. בתוך זמן קצר נחפרה סוללת עפר שמנעה את המשך זרימת המים, ובא לציון גואל.

את חג שבועות לא נחוג השנה במתכונת הרגילה אבל זה לא מפריע לגרעיני החיטה התפוחים להיע לפירקם. קציר החיטים צפוי בקרוב מאד, ומיד אחריו חגיגת האבטיחים שהולכת השנה להיות מרתקת במיוחד.

באשדות איחוד נמדדה כמות הגשם הגדולה ביותר בעמק הירדן, זו השנה השניה ברציפות- 585 מ"מ, לעומת אשתקד, אז ירדו 601 מ"מ. בכל מקרה מדובר בשנתיים העוקבות הגשמות ביותר שנמדדו אצלנו מזה הרבה מאד שנים, כאשר הכמות בכל אחת משתי השנים גבוהה **בחמישים אחוז** מהממוצע הרב-שנתי (כ-400 מ"מ). מה שמפתיע הוא שכמות הגשם שנמדדה באשדות איחוד גבוהה **באופן מובהק** משאר

סוף בעמוד הבא

מאגר 'ירמוכים' שבתמונה נבנה ע"י אגודת המים של עמק הירדן ב-1994 במסגרת הסכם השלום עם ירדן, על מנת לסכור את הירמוך ולדאוג שכולו יגיע רק למאגר. במקביל, מעבירה ישראל לירדן על פי הסכם המים כ-50 מיליון מ"ק בשנה מהכנרת דרך בריכת "דן צמחיי", זאת מאחר ולירדנים אין

מי ומה - סוף

בקיבוץ, יש כבר מי שמפנטז על בונוסים נאים... רגע חבריה, סבלנות.

באחד מבקרי השבוע שמעתי הדי פיצוצים מכיוון בית 23. מיכה סוסן כבר היה שם מוקדם בבוקר עם צוות עובדים מיומן, שבמקצוענות רבה פרק גג רעפים בן 60 שנה תוך שהוא מטיל בדיוק רב את הרעפים הישנים היישר למכולה שעמדה למטה, כדי למחרת להחליפם ברעפים חדשים. בכך נדמה לי הושלמה החלפת כל גגות הרעפים בשכונה המערבית. שאפו למיכה ולהנהלת הקהילה ששוקדים על שיפור רמת חיינו וניראותנו.

בת עופ!

עלון 1546

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

קיבוצי עמק הירדן. כך למשל באשדות מאוחד נמדדו 480 מ"מ, באפיקים (שם ישנם שני חברים שמודדים) נרשמו בהתאמה 470 מ"מ ו- 524 מ"מ, בדגניה ב' 492, בצמח 481, שער הגולן 475, גשר 463. גם בשנה שעברה הפערים לטובתנו היו מובהקים. שווה לבדוק למה. חבל שלא מחלקים על זה בונוס.

אסטרטגיית היציאה ממשבר הקורונה הפכה חיש מהר לטקטיקה. צח"י סיים את תפקידו והעביר את המושכות להנהלת הקהילה ומאז שקט בגיזרה. הדף היומי שניב ליש הוציא באדיקות ערב ערב, מוקפד ומדויק לפתע נעלם, מובילי האספקה מהכל-בו הביתה נותרו כמעט מחוסרי עבודה, גני הילדים ובית הספר פתחו שעריהם אחרי כמעט חודשיים וגני המשחקים שוקקים כמקודם. אפילו יש כדורסל. סוף סוף שיגרה שכל כך ייחלנו לה.

דומה שאחד 'הגיבורים' של המשבר הנוכחי אם לא הגדול בהם, היא חברת 'לוגי בע"מ, שעל פי פירסומים לא רישמיים עובד ברציפות מאז סיום צום כיפור שחל ב 8-9 לאוקטובר 2019 ועד רגעים אלה ממש, הווה אומר מעל שבעה חודשי יצור רצופים! האם לוג חוזרת לימיה היפים? התשובה היא 'כן' ואם נוסיף לכך את הישגי החקלאות אפשר שאנו בעיצומה של שנה כלכלית מהטובות שידעה אשדות מאז ומעולם. ובקיבוץ כמו